

kateri v okr. zastop ravno tako sodijo kot mačka k špehu. Ne udajmo se! J. Bunderl.

Iz Kalohja. (Samovoljno uradovanje našega obč. predstojnika.) H koncu lanskega leta smo bili poklicani račun za pretečeno leto 1872 pregledati, ob enem pa tudi proračun za letošnje leto 1873 postaviti. Privolilo se je 10% občinske priklade pobirati. Ker pa obč. predstojnik nobenega pisarja nima, če ravno ga plačujemo, sam pa komaj svoje ime začekati zna, ni nihče o ti seji zapisnika pisal, obč. predstojnik je le pôlo papirja pred nas položil, da bi sejo in privoljenje 10% obč. priklade na tretji strani podpisali, češ da bo on potem zapisnik že po naši želji uredil in dačnemu uradu v Celji predložil. Zanašaje se na to smo podpisali; — ali čujte, prevarili smo se! Naenkrat smo zdaj zvedli, da moramo 15% občinske priklade plačevati! Obč. predstojnik je po tem takem z našimi podpisi na predloženo belo pôlo pisati dal kar je hotel. — Vprašam Vas torej, g. obč. predstojnik, kako razumete §. 29 občinskega reda, ki pravi: „Občinski odborniki so za sklepati, in obč. predstojnik mora sklepe izvrševati.“ Kako pa Vi naše sklepe izvršujete? ne ravnate li zoper postavbo?

Ker pa že poteče zadnje leto njegovega uradovanja, bodimo pri prihodnjih volitvah v obč. zástop in posebno pri volitvi predstojnika bolj premišljeni, — s takim svojeglavcem pa le proč!

Eden odbornikov.

Za poduk in kratek čas.

Nov program v verskem oziru.

Liberallec: No sosed Živko, ali si bral sijajne članke „državnopravna premišljevanja“ v „Narodu“ in posebno še poslednji IX. članek, ki govori o novem programu v verskem oziru?

Živko: Tega nisem bral, ker sploh ne utegnem vsak dan novin čitati. V glavo mi pa tudi ne gre, kdo da je poslal novošegnih aposteljnov, ki hočejo po novinah narode k drugej veri spreobrniti. Sicer sem pa res radoveden, kaj da „Narodov“ modrijan v tej zadevi uči.

Liberallec: Nikar ne sodi poprej in burk ne uganjaj, ampak poslušaj, kar ta kakor pravi mož, ki spada k „stranki pravičnosti“, piše. On pravi: „V verskem oziru se moramo popolnem izogibati enostranostim in si prisvajati nauke novejšega napredovanja človeštva“. Novejši napredek človeštva! to je uзор razumnikom, pravi program v verskem oziru, jedro pravičnosti!

Živko: „In pa ključ nebeški“ — si menda še hotel pristaviti? Po tem prekrasnem programu bo torej odslej prava pot v srečno večnost, da ljudje delajo po najnovejšem napredku človeštva?

Liberallec: Da, le to in druga nič!

Živko: Šembrano, to bo pa lušno; bojim se le, da pridejo ljudje, zasledovaje ta napredek, meni in tebi, dragi mi sosed, preblizo do grla, ter nama sapo zapró. V najnovejšem času se kaže napredek — prav za prav rakova pot — v tem, da ljudje za Božje in cerkvene zapovedi več ne marajo. Napredek je, nič več v cerkev k Božji službi, k spovedi in k sv. obhajilu hoditi, ob postih mesó jesti, ob nedeljah in praznikih med Božjo službo delati, po poldne pa in tudi še v pondeljek praznovati, vedno večje plačilo tirjati, in če obrtnik tega ne dovoli, spreti se in delo ustaviti. Napredek je, da ne sme v šoli šiba več peti, da smejo učitelji zadovoljni biti, če jih gospodi pobje iz šol ne pahajo. Napredek je, da človek le zato živi, da si prav mnogo prisluži ali prislepari, kar pa pridobi, brž ko mogoče, zapravi. Napredek je, da razbrzdancev, nesramnežev nihčér strahovati ne sme, sicer gredo k sodnji tožiti zarad „žaljene časti“. Napredek je, v javnosti Boga, sv. cerkev in duhovnike psovati, lagati in obrekovati.

Liberallec: Sej pravim, ti si enostranec; predalječ segaš ter omenjaš reči, ki niso napredek.

Živko: Zakaj pa ne? V tem ravno je razloček med „najnovejšim napredkom človeštva“ in med starimi časi, da zdaj nič več veljati ne sme, kar je veljalo nekdaj. Če se Boga in njegove sv. cerkve ni več držati, če so to „enostranosti“, kterih se je treba „popolnem izogibati“, potem imam jaz prav, in ti me overati ne smeš v tem, kar si po svoji pameti in po svojih željah kot napredek mislim, ker tudi druge tako delati vidim in nam ti druge v novejšem napredku posnemati velelaš.

Liberallec: Ali vse to se mora po pameti goditi, kakor se razumnemu človeku spodobi.

Živko: Dragi moj, pamet je draga kot žamet, in človeku se mora prava pamet še le vcepiti, in to od mladih nog. Vpraša se le, kako? Jaz in vsi pravoverniki pravimo, da le po kršanskej odreji; ti pa nočeš o krščanstvu in kat. cerkvi nič vedeti — to so tebi „enostranosti“, kterih se je treba popolnem otrestiti in sprejeti tvoj program. Po tvojih mislih je zadosti, da se mladež v drugih rečeh uri, blizo tako, kakor se je odgojevala grška in rimsko-latinska mladež pred Kristom, le da zdaj že tudi parobrode, telegraf in strelni prah poznamo ter na vrh še — ustav imamo. — Mene pa skušnja uči, da je toliko večji tepec, ki se je vsega družega učil, le Boga spoznati in po njegovih svetih zapovedih živeti ne. Po tvojih nagledih, dragi mi sosed Vanek, zatajuje se zgodovina 18tih stoletij krščanstva ter kobicamo nazaj na stališče paganskega človeštva pred Kristom. To pa je mračnjaštvo, nazadnjaštvo, starokopitarstvo, čemur ti kot liberalen in naprednjašk človek vendar pomagati nečeš? —

Liberalci: S teboj ni nič; ti si in ostaneš enostranski in črtniki umnega napredka.

Živko: Jaz se držim pravega napredka v verskem oziru in poznam le eden program in ta je: Vse verovati in kolikor le z Božjo pomočjo mogoče, vse storiti, kar nas sv. kat. cerkev uči. Pri tem se moja vest najbolj počuti, in mi je srce veselo sredi vseh nadlog v življenju, in vidim tudi, da so najboljše, najpoštenje in — najmanjše sebični ljudje in tudi — narodnjaki, kateri se ovega 18stoletnega, katoliškega programa držijo.

Liberalci: Mene vročina spreletava; z Bogom, s teboj ni govoriti! —

Živko: Sej le s teboj ne; z Bogom!

Slovesen sprejem slov. učiteljev v Ptuj 15. maja 1873.

Ta dan slavili so ob majevem izletu slov. učitelji spodnjega Štajarskega obletnico novih šolskih postav. Ko so korakali v mesto, „so pobirali cvetlice in šopke, kateri so padali iz oken od krasnih Ptujčank ko toča o hudi uri“. Tako vsaj poroča dopisnik v „Narodu“.

To bo odločilo.

Ker je za letoš zopet razpisana državna pomoč „nižje duhovščini“ za dobro državno haltingo ter pride celega pol milijona v razdeljenje, bode gotovo marsikomu ustrezno, ako mu povemo, kaj da najprej odloči. Škoda le, da nekateri gospodje niso mogli počakati, da jim „Gospodar“ ključ do pol milijona v roko potisne. Dokazati se mora v prošnji, in če drugače ni, se priduši, da prosilec ni:

1. Narodnjak in narodni agitator;
2. da ni pri kakem kat. političnem društvu in scer niti društvenik, manje odbornik, kar itak po navadi ni, kdor ni društvenik;
3. da sploh niti v političnem, niti v cerkvenem in verskem oziru liberalcem nevaren ni, kar se po nemško najbolj pravi: „Nichts auf die Spitze treiben“;
4. treba se ob koncu prav nizko prikloniti, za kar se najbolj priporočajo naslednje fraze: „Im Vertrauen auf die väterliche Fürsorge einer h. Regierung für den niederen Clerus erlaubt sich der in unbegrenzter Ehrfurcht Gezeichnete die allerunterthänigste Bitte itd.“ — To bo potegnilo. Probatum est!

Politični ogled.

Avstrija. Kar našo ljubo Avstrijo tiče, je le poročati, da se ustavaki in državopravniki z vso močjo pripravljajo za neposredne volitve v državni zbor. Ustavaki so se razprli in razcepili v „mlade“ in „stare“. Stari bi radi stare in mladi bi radi

mlade spravili v zbornico. Da se naši nasprotniki med seboj tepó, je nam prav; ter nas opominja to, da se mi složimo, toda le na pravični podlagi.

Denarstvene zadrege na dunajski borsi se še niso poravnale, timveč rastejo od dné do dné. Mnogo, mnogo ljudi je vsled tega do celega ubožalo.

Vnenje države. Francoska. Novica, da se je Thiers, predsednik ljudovlade francoske, predsedništvu odpovedal, je zganila ves politični svet. Reč je takole prišla. Pri dopolnilnih volitvah v državni zbor so zmagali skrajni levičniki, prijatelji, deloma tudi voditelji nam le predobro znane „internacionalne družbe“, ki se grozi prekucniti ves svet in postaviti države na celó nove, brezverske podlage. Te volitve so prestrašile ne kar Francosko, timveč tudi druge evropske države. Thiers je vsled izida dopolnilnih volitev ministertvo preustvaril in nekaj levičnikov vanj poklical. Desnica narodne skupščine pa, Thiers-u že dalje časa gorka, je napela vse svoje moči, ter je v seji od 24. maja nezaupnico s pičlo večino glasov izrekla novemu ministertvu. Thiers razžaljen zaradi nezaupnice, ki je nanj merila, se je tedaj predsedništvu odpovedal.

Njegova odpoved se je sprejela in poslanci so volili nemudoma novega predsednika: Mac-Mahon-a, ki je maršal, sedaj 65 let star, človek odkritega, poštenega značaja. V italijanski vojski je bil pri Magenti natepel Avstrijance, a v prusko-francoski vojski je bil sam pri Wörthu in Sedanu premagan. — Mac-Mahon je volitev sprejel in do zbora odpisal to-le možato pismo: „Gospodje poslanci! Udam se volji narodne skupščine ter sprejemem čast predsednika ljudovlade. Domo-ljubju mojemu ste naložili težko odgovornost, toda s pomočjo Božjo in udanostjo vojne, ki bode vedno branila pravice vsem poštenjakom, hočemo složno nadaljevati delo oprostenja francoske zemlje, skrbeti za red in mir. Načela, na ktera je pozidano poslopje človeške družbe, bode demo branili. Za vse to Vam zastavim svojo besedo kot pošten mož in vojščak!“ — Menimo, da ljudovladi francoski bo kmalu mrtvaški zvon zapel; ali se bode pa tudi mir povrnil v lepo Francijo in z mirom nekdanja moč in slava, kdo zna? Upanja je malo, kajti vsi republikanski poslanci, ki znašajo skoraj do polovice narodne skupščine, so se zdržali glasovanja.

O Španjski se nič gotovega ne vé, razun da so zmedí onda zares brezkončne. Vlada ne vé, kodi ne kamo! Denarjev ji manjka, ne upa ji nihče več, vojaki so nepokorni in nezanesljivi; in kar smo o Španjski povedali, velja blezo tudi o Italijanski. Toliko cerkvenega imetja si je prisvojila in vender od dné do dné bolje v dolgo veze. Uresničenje se tudi tu stara slovenska prislovica: „Kdor se cerkve loti, se svoje glave loti“. —